

РЕШЕНИЕ

№ 4882

гр. София, 18.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 15.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3963** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по подадена жалба от С. Й. Т., [дата на раждане] в Република Т., срещу Заповед с рег. № 4536 РАМ-56 от 28.03.2023г. на ЗА Началника на ГПУ С..

С оспорения акт на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка "Забрана за влизане на чужденец в Република България" за срок от 3 години, считано от 28.03.2023г. до 27.03.2026г. Като правно основание за издаването ѝ са посочени разпоредбите на чл. 42з, ал.1, т.1 вр. с чл. 10, ал.1, т.4 и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ. в жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност и се иска отмяната ѝ. В с.з. страните и представител на СГП, редовно призовани не се явяват и не се представляват.

По фактите.

Жалбата е в срок от 05.04.2022г. /при връчване от 28.03.2023г./, от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, поради което следва да се разгледа по съществуто ѝ.

По съществуто си –оспорването е неоснователно. За да достигне до посочената констатация, съдът съобрази от фактическа страна, че заповедта за забрана влизане в РБ /л.16 по адм.д.372/2023 на АС Хасково/ е постановена на основание предложение УРИ 4536р-6074 от 11.03.2022г. на Началник група ГКПП-, „Капитан А.“. Посоченото предложение се съдържа в докладна записка под същия номер на л.17 по адм.д. 372/2023 на АС-Хасково, като видно от същата на 24.05.3022г. около 23 ч. на ГКПП

„Капитан А.“ при влизане в страната на автобус „М.“ номер 34UE9806, управляван от турския гражданин Т. извършващия проверката служител се усъмнява, за наличие на укрита лица. Действително се установява, че са открити 5 лица иракски граждани. С оглед изложеното е предложено с докладната записка на Началника на 04 група на ГКПП „Капитан А.“ да бъдат наложени по отношение на турските граждани вкл. и по отношение на лицето Т., ПАМ по ЗЧРБ – по чл.42з, ал.1, т.4, ал.2 и ал.3-

„Забрана за влизане в РБ“. На основание чл.42з, ал.1 и вр. с чл.10, ал.1 т.4 вр. с чл.44 от ЗЧРБ и посоченото предложение в докладната записка – е издадена процесната заповед, в която е допълнено, че Т. превежда през граница 5 лица чужди граждани, без разрешение на надлежните органи на властта, като за превеждането е използвал МПС /автобус м.М. с турски номер номер 34UE9806/.

От правна страна.

Заповедта е постановена от компетентен орган като в тази връзка не се споделят възраженията на оспорващия. Правното основание в заповедта е чл. 42з, ал.1 от ЗЧРБ вкл. е посочен и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ. Видно от последния ПАМ се налагат със заповеди на изброените лица, сред които са и директорите на РД „Гранична полиция“ или оправомощени от тях дл.лица. Конкретно със заповед No 1919/19.08.2014г. е възложено функции по издаване на Заповеди за налагане на ПАМ от ръководни служители в РДГП Е., какъвто безспорно е издалия заповедта инсп. К.. С оглед изложеното се констатира, че оспорената заповед е издадена от Г.Ф. при наличието на компетентност.

В производството не са допуснати процесуални нарушения- вкл. съществени такива. Релевантните факти са изяснени правилно. Същите обстоятелствено са описани в докладната записка. Не е спорно, че в жалбоподателят Т., турски гражданин, е бил шофьор на автобуса, с който е установено, че са се возели до границата 5-мата иракски граждани. Следва да се има предвид, че и оспорващият не възразява по отношение на констатацията, че упражнява посочена професия. Същата е свързана с това, че лицето като шофьор на автобус м.М. е превеждало през граница лица сирийски граждани, без разрешение на надлежните органи на властта. Установено е безспорно, че на посочената дата около 23ч. при влизане в страната в автобусът, шофиран от жалбоподателя са открити 5 иракски граждани. В тази връзка не се споделя възражението на оспорващия, че няма мотиви. Същите са подробни и обстоятелствени и се съдържат в докладната записка –предложение, която е описана в оспорени акт.

Елементите от фактическия състав /ФС/ на приложимата материална норма са установени правилно, както и същата е обосновано приложена. Видно от чл.42з, ал.1 от ЗЧРБ –забрана за влизане и пребиваване на териториите на държавите членки се налага по т.1, когато са налице основанията по чл.10, ал.1, която разпоредба също е цитирана в акта –чл.10, ал.1 т.4 от ЗЧРБ. Видно т.4 –когато има данни, че се извършва търговия с хора и незаконно въвеждане и извеждане в страната на лица от други държави –се налага процесната ПАМ. Именно и посоченото изречение е пресъздадено изрично в заповедта, поради което не може да се сподели и възражението, че липсват мотиви – посочени са както фактическите основания, така и правното такова, които съответно правилно са приложени. Във връзка с констатациите в докладната записка –трябва да се има предвид, че нормата не изисква посочената дейност да е установена

или с влязла в сила присъда, или да има висящо досъдебно производство т.е във фактическия състав на чл.10, ал.1 т.4 вр. с чл.42з, ал.1, т.1 от ЗЧРБ- подобен елемент липсва. Следователно касае се за паралелни процедури, чието провеждане и приключване – от ЗЧРБ не е предпоставено в състояние на релевантност по отношение на наложената ПАМ, поради което е и несъстоятелно позоваването на презумпцията за невинност.

Касателно срока на ПАМ - в действителност видно от ал.3 на чл.42з- забраната се налага „за срок до 5 години“, а съответно за срок по-дълъг от 5 години, когато лицето представлява сериозна заплаха за обществения ред или националната сигурност. Посоченият начин на срока с оглед наличието и на възможност за по-дълъг от 5 години при визираните обстоятелства –налага извода, че само при срок от над 5 години ответникът е длъжен конкретно и изрично да мотивира срока. При наличието на срок до 5 години съставът намира, че не е съществено процесуално нарушение /ако се приеме, че има процесуално нарушение/ неизлагането на мотиви защо е точно 3 години, а не например 2 години или 1 година. Каквото и да изложи ответникът като мотив – същият не се предпоставя от разписано от законодателя изискване за преценката на обстоятелства, свързани с личното положение, които последният е длъжен да изследва. Следователно, единственият маркер в тази насока биха били конкретните обстоятелства. На база изложената фактическа обстановка – съдът намира, че определения срок от 3 години е законосъобразен. Жалбоподателят при упражняване на професията си, използвайки предоставеното му за друга дейност МПС, е качил, докарал и свалил на самата граница не едно, а няколко лица /мъже/ без документи. Всичко това навежда на довода, че не само продължителността на срока е определена правилно, но и самата заповед е издадена в приложение за законоустановената цел- подобни практики да се преустановят. Не се установява превратно упражняване на власт, какъвто довод прави оспорващия.

По останалите съображения на жалбоподателя- в действителност с мярката ще се засегнат права на лицето /вкл.правото му на труд/, именно и същата е такава, но лицето само с действията си се е поставило в посочената ситуация да бъде адресат на подобна мярка. Пропорционалността на мярката се преценява не с оглед на личния статут на лицето /напр.дали само той работи, издържа ли семейство/, а с оглед не субективни, а обективни критерии. В противен случай –никога едно работещо лице, поддържащо семейство, каквито и прояви по ЗЧРБ да има- не би било субект на приложението на мярката по чл.42з, ал.1 от ЗЧРБ.

Следователно – заповедта е процесуално и материално законосъобразна, в съответствие и с целта на закона, поради което следва да се отхвърли жалбата.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на С. Й. Т., [дата на раждане] в Република Т., срещу Заповед с рег. № 4536 ПАМ-56 от 28.03.2023г. на ЗА Началника на ГПУ С..

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщаването му с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ чрез АССГ. Преписи на страните.

СЪДИЯ: